

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - SSO Janusz Kasnowski (spr.)

Sędziowie - SO Bogumił Goraj

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku

A. K. (wierzyciela)

przeciwko

M. S. (1) i M. S. (2) (dłużnikom)

o egzekucję świadczeń pieniężnych

na skutek zażalenia Komornika Sądowego K. M. przy Sądzie Rejonowym w Toruniu na postanowienie Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 27 marca 2015r. w sprawie o sygn. I Co 1492 / 14

postanawia:

1 / oddalić zażalenie;

2/ nie obciążyć wierzyciela kosztami postępowania zażaleniowego.

II Cz 369/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 27 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Świeciu zmienił postanowienie Komornika Sądowego K. M. działającego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu z dnia 1 grudnia 2014r. w sprawie z wniosku A. K. (wierzyciela) przeciwko M. S. (1) i M. S. (2) (dłużnikom) w ten sposób, że w miejsce opłaty stosunkowej w wysokości 30 195,18 zł ustalił opłatę stosunkową w wysokości 12 066,88 zł i po pomniejszeniu o opłatę w kwocie 6005,46 zł uiszczoną w postępowaniu o zabezpieczenie roszczenia w sprawie KM 1187/14 ustalił łączne koszty na kwotę 19281zł (w punkcie 1); zasądził od wierzyciela na rzecz dłużników uprawnionych solidarnie kwotę 194 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy uznał, że do tej części egzekwowanego świadczenia, które zostało zapłacone do rąk wierzyciela, ma zastosowanie art.49 ust.2 a nie art.49 ust.1 ustawy o kosztach sądowych i egzekucji, a zatem opłata naliczona od kwoty 241 337,58 zł (w następstwie umorzenia postępowania egzekucyjnego) winna wynieść 5% jej wartości tj. 12 066,88 zł, a nie 15 % tj. 30 195,18 zł, jak określił Komornik w swoim postanowieniu. To w konsekwencji spowodowało obniżenie ogólnej kwoty kosztów egzekucyjnych ustalonych w postanowieniu Komornika Sądowego, co szerzej Sąd Rejonowy wyjaśnił (zaskarżone postanowienie wraz z uzasadnieniem – k. 16 do 19).

Z treści zażalenia zażaleniu Komornika Sądowego wnosić należy, że domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego poprzez oddalenie skargi dłużników.

Zarzucił Sądowi Rejonowemu:

- naruszenie art.49 ust.1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez wadliwą ich wykładnię wynikającą z przyjęcia, że kwota wypłacona wierzycielowi przez dłużnika w toku egzekucji stanowi świadczenie pozostałe do wyegzekwowania, nie zaś świadczenie wyegzekwowane.

W uzasadnieniu wywodził, że zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie zgodny jest pogląd, że wpłatę bezpośrednią dłużnika dokonana w trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego traktować należy jako wyegzekwowaną w toku egzekucji, do której ma zastosowanie art.49 ust.1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Natomiast art.49 ust.2 ma zastosowanie jedynie w sytuacji umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, gdy dłużnik nie dokonał zapłaty (zażalenie Komornika Sądowego – k.21).

W odpowiedzi na zażalenie dłużnicy M. S. (1) i M. S. (2) wnieśli o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie znajduje uzasadnienia. Sąd Rejonowy dokonał właściwej wykładni art.49 ust.1 i 2 ustawy z dnia 29.08.1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t w Dz.U. 231 z 2011r. poz.1370 ze zm.).

W uzasadnieniu zarzutu skarżący odwołał się ogólnie do zgodnych poglądów doktryny i orzecznictwa, które po zmianie treści art.49 ust.2 w/w ustawy wprowadzonej ustawą z dnia 24.05.2007r. (Dz.U. 112 poz.769) straciły jednak zupełnie na aktualności. Dziś treść art.49 ust.1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji jest bowiem jasna. Wiąże opłatę pobieraną przez komornika z rzeczywistym nakładem jego pracy w danym postępowaniu egzekucyjnym poprzez rozróżnienie sytuacji, gdy mamy do czynienia ze ściąganiem egzekwowanego świadczenia przez komornika (wówczas opłata jest wyższa) i umorzeniem postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela (wówczas opłata jest niższa). Dziś zasadą jest, że w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji, od świadczenia spełnionego przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę określoną w art.49 ust.2 zd.1 w/w ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2009r. w sprawie III CZP 82/09 – opublikowaną w systemie informacji prawnej LEX). Innymi słowy, jeżeli dłużnik spełni egzekwowane świadczenie bezpośrednio do rąk wierzyciela, to świadczenie to nie może być traktowane, jako świadczenie wyegzekwowane przez komornika, ale uzasadnia jednak naliczenie przez komornika opłaty stosunkowej obciążającej dłużnika, tylko wysokości niższej (5% z ust.2 art.49), a nie wyższej (15% z ust.1 art.49 w/w ustawy). Co ważne, z punktu widzenia art.49 ust.2 bez znaczenia pozostaje okoliczność, z jakiej przyczyny wierzyciel dokonał cofnięcia wniosku egzekucyjnego i domagał się umorzenia postępowania, bo przepis nie wymaga od wierzyciela wyjaśnienia motywów swojego działania.

W tych okolicznościach uznać należy, że Sąd Rejonowy zasadnie postąpił zmieniając zaskarżone skargą dłużników postanowienie Komornika Sądowego z dnia 1grudnia 2014r. w sprawie KM 2056/14 poprzez obniżenie opłaty stosunkowej od kwoty egzekwowanego świadczenia uiszczonego przez dłużników bezpośrednio do rąk wierzyciela, co w konsekwencji miało wpływ na ustalenie ogólnej (niższej) sumy kosztów egzekucyjnych obciążających dłużnika, co Sąd Rejonowy szerzej wyjaśnił.

Dlatego też Sąd odwoławczy oddalił zażalenie Komornika Sądowego, jako nieuzasadnione (na podstawie art.385 kpc w związku z art.397 § 2 i art.13 § 2 kpc). Na zasadach słuszności nie obciążył wierzyciela kosztami postępowania zażaleniowego, bowiem nie kwestionował on orzeczenia Sądu Rejonowego i nie dał podstaw do jego wszczęcia (po myśli art.102 kpc w związku art.391 § 1 oraz art.397 § 2 i art 13 § 2 kpc).